

Ավետիք Իսահակյան

Անմահ արևի վառ գգվանքի տակ

Անմահ արևի վառ գգվանքի տակ
Փռված հովանի՝ ծովն է շողշողում.
Լեռների գլխին բյուրեղյա պսակ,
Շուրջը ամպերի երամն է լողում:

Ու կրունկների քարավանը նորից
Անուշ կարկաչով գարունն է բերում.
Ջերմ շունչն է ելնում տա՛ք, փխրուն հողից,
Ժայռի ծերպերից մեխակն է բուրում:

Եվ դողանջում է անտառը դալար,
Քաղցր դայլայլում թփից մի թռչուն. –
Միրտս ցնծում է, հազար ու հազար
Երգով ու շողքով գարնան դեմ թռչում:

Թռչում են արագ թեթև հովի հետ,
Հզոր կաղնու մեջ աճում են հպարտ.
Ծաղկի, եղնիկի, թիթեռնիկի հետ
Ծաղկում են, շնչում, ոսոստում ազատ:

Ծովն է սրտիս մեջ ծփում երագով,
Ջգում են ես ինձ ատվի, ժայռի հետ.
Տիեզերքը մեծ՝ լցվում է ինձնով,
Մեկ են գգում ինձ երկրի, երկնի հետ:

Անհուն հիացքով սիրտը Է զարկում,
Խորին ցնծությամբ ողջունում եմ ես
Եվ օրհներգում եմ և գրկախառնվում
Մեծ և անսահման բնությանն հավերժ...

1908